

ΤΩ ΖΑΚΥΝΘΙΩ ΑΝΘΩΝΙ.

—Κατὰ τί διαφέρει ὁ ἄγχιοςπρωτογενής ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν λεγόμενον σήμερον πεπολιτισμένον καὶ μορφωμένον;

—Διατὶ ἀντὶ νὰ γίνηται ἔρευνα πρὸς ἠθικοποίησιν καὶ ἀληθῆ πολιτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιζητεῖται πᾶν ὅ,τι πρὸς τὴν καταστροφὴν του;

— Μὴ γὰρ ἐπλάσθη οὗτος ἀπὸ κοσμογονίας ἕνα ἢ ἄξιος τοιαύτης τύχης;

ΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

ΕΙΝ' ΑΛΗΘΕΣ, ΑΠΕΘΑΝΕ;

*Παρηγορίαὶ πρὸς τὸν ἐπιστήθιον φίλον μου * * ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς προσφιλεστάτης του συζύγου.*

Ὅταν τὸ γέλιοιο σιγαλά,
Στὰ χεῖλην πλανημένο,
Ἐπρόβαινε ἀφ' τὸ στῆθος της,
Ἐπὶ εἶχε Οὐρανὸ κρυμμένο·
Τάχα ἐφαντάσθης, δύστυχε,
Πῶς ξένα δύο στοιχεῖα,
Γῆ καὶ Οὐρανὸς, ἐπικίζανε
Τῆ δόλια Σου εὐτυχία;

Ὅταν σ' ἐμάλωνε γλυκά,
Καὶ σ' ἐσφιχτοφιλοῦσε,
Καὶ μ' ἕνα της ἀνάβλεμμα
Τὸν Κόσμον Σοῦ ἐξηγοῦσε·
Τάχα ἐφαντάσθης, δύστυχε,
Πῶς μέσ' ἀφ' τὸ φιλὶ της,
Θὰ ἐσβένοντο ἀνέλπιστα
Καὶ βλέμμα καὶ πνοή της;

Μὴν ἔγυρε ν' ἀναπαυθῆ;
Ἥ μὴ λαγοκοιμᾶται;
Τὸν πόνο Σου μὴ σκέπτεται,
Δύστυχε, καὶ λυπᾶται,
Κι' ἐμπερδεμένη μεταξὺ
Ἐρωτος καὶ Θανάτου,
Νὰ λύση αὐτὸ τὸ πρόβλημα
Δὲν δύναται ἐδῶ κάτου;

Μήπως μὲ τ' ὄνειρο μαζῆ,
Ἰπλανήθη καὶ ἡ ψυχὴ της;
Κι' ὁ Οὐρανὸς, ποῦ ἔκλινε
Ἐμπρὸς στὴν κεφαλὴ της,
Σ' ἐφθόνησε, κακότυχε,
Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα,
Καὶ νὰ φωνάξῃ δὲν ἔμπορεῖ,
Πῶς Σ' ἀγαπᾷ ἀκόμα;

Ἄπέθανε; * Πῶς ἔμπορεῖ; * *
Ἐπὶ τοῦ νοῦ μου δὲν ἐμβαίνει.
Προσθὲς νυφουλα ἔγεινε
Σεμνὸν καὶ παρωμένη.
Ἐχθὲς ἄσάν ῥόδο ἀνθίζε
Κι' ἐμάγευε ἄσάν κρῖνος...
Εἶν' ἀδελφοὶ τῆς εὐτυχίας
Οἱ στεναγμοὶ καὶ ὁ θρήνος;

Μὴν παραδέρνης, μὴ θρηνηῆς,
Ἐλα νὰ τὴν ἰδοῦμε...
Ἐστὰ ἄσπρα της ἐνδύθηκε.
Στάσου ν' ἀφουγκρασθοῦμε...
Οὔτε πνοή, οὔτ' ὄνειρο
Τὸν ὕπνο της ταράζει·
Κι' ἀκόμη τὸ χαμόγελο
Στὰ χεῖλη της χαράζει!

Ἄπέθανε! * Ὡ συμφορὰ!
Δυστυχισμένε φίλε!
Ὁ Ἐρωτος δὲν ἔσωσε
Κι' ὁ θάνατος τὴν πῆρε...
Ὡς ἱερὸ στὴ μνήμη Σου
Τὸ μνήμα της ἄς μένει.
Εἶναι τ' ἀπείρου μία στιγμή
Κάθε ζωὴ ποῦ σβένει.

X. ΡΟΥΣΙΑΝΟΣ.